

Flottiljchefen kontrollerar vakttjänsten

(Berättad av förvaltare Birger "Bigge" Carlheden)

På den tiden hade varje flottilj egen civilanställd skomakare med verkstad för halvslugning av skor och reparation av diverse lädervaror.

En dag skulle Zacke kontrollera vakttjänsten vid infarten på Bulltofta. Han var civilklädd med hatt och lång rock och var inte så lätt att känna igen. Nu kom han på sin cykel. Åkte genom grinden och förbi vaktposten som inte anropade eller ~~stoppade~~ honom. Zacke fortsatte ett stycke varpå han gick tillbaka till posten och frågade varför han inte blev anropad och om posten kände igen honom.

"Jo, sa' posten, e'de'inte du som ~~du~~ är skomakare här på flottiljen."

Ref: Sven Gunnar Nilsson

" G Ö R H A L T ! "

(Berättad av furir 89 "Lill-Kalle" Carlsson)

Förflyttning skulle, om man var mer än tre man, alltid ske i ordnad marsch. Detta gällde även för de som skulle på sjukvisitation. Sjukhuset låg en bit nere i staden vid Fredsgatan. Marschen dit började vid vår förläggning och gick Lundavägen nedför. Denna var livligt trafikerad. I mitten gick spårvagnslinje nr 1. Lundavägen uppför cyklade Zacke varje morgon från bostaden till arbetet.

En morgon skulle jag som vanligt marschera från Kirsebergskolan till sjukhuset med vpl för sjukvisitation. Det var ett tiotal. Då vi kommit halvvägs kommer Zacke på sin cykel. Stilen känner man igen på långt håll. Pulsen ökade. Nu gällde det att kommandera "Giv akt! Till höger se!" och lämna av: "Furir 89 Carlsson på väg tillsjukhuset med tio vpl för sjukvisitation". Detta skrek man med högsta röst tvärs över den breda Lundavägen. Vi hade då vänstertrafik.

Zacke hoppar av cykeln och skriker också han tvärs över gatan " Gör halt ". Han kommer sedan över på vår sida och börjar förhöra de vpl om deras sjukdom. Soldaterna är skärrade. Dom stannar och hackar på målet.

När Zacke är klar får två fortsätta. Övriga med språng tillbaka till resp divisioner och återgång till arbetet. Dom hade inte tillräckligt hög feber eller nog ont för att gå till doktorn enligt flotttiljchefen. Tiderna har verkligen förändrats.

Ref: Sven Gunnar Nilsson

Mitt första möte med flottiljchefen

(Berättad av korpral 89 "Lill-Kalle" Carlsson)

I början var mycket synnerligen provisoriskt och vissa saker som vi tyckte var viktiga hade ännu ej hunnits ordnas bl.a. var det så med vårt förmiddagsfika.

Vi brukade vid halvtiotiden smyga iväg till Saaris-konditoriet som låg vid Lundavägen inte så långt från Kirsebergskolan. Kom man nerifrån Värnhem låg det på vänstra sidan. På samma sida cyklade ^{Zacke} till jobbet varje dag.

Som vanligt denna förmiddag hade vi varit på konditoriet och druckit kaffe och ätit Napoleonbakelse. Det skulle man alltid ha. Vi mådde bra och hade det riktigt behagligt. Då vi var på väg tillbaka fick vi se en person med galoner. Han kom på cykel och vi hade aldrig ^{ett} sett honom förut. Fyra galoner, skämmössen lite på sned och rätt blå i facet. Han hoppar av cykeln och frågar vad vi var för några och vad vi gjorde där på arbetstid. Det blev en ordentlig blåsning och språng tillbaka. ~~Ä~~ Sedan den dagen gick vi aldrig mer till Saaris-konditoriet och när man i fortsättningen såg Zacke försökte man så gott det gick hålla sig undan. Inga frivilliga möten i alla fall. En som också fick en ordentlig omgång var vår divisionschef Kapten Krook som ^{hade} ~~var~~ sin exp på Kirsebergskolan. Det gällde att hålla reda på sitt folk.

Ref: Sven Gunnar Nilsson

Hälsningsplikten framför allt

(Berättad av furir 89" Lill-Kalle" Carlsson)

(Ref: Sven Gunnar Nilsson)

Man fick alltid tänka på sitt militära uppträdande. Att t.ex. hälsa på befälet var mycket viktigt.

En dag skulle Zacke göra ett flygpass med en J 20. Efter förbindelsekontroll startade han och allt gick till en början helt normalt. Han gjorde ett varv runt fältet och steg till c:a 1000 m. Plötsligt började motorn gå ojämnt. Det hackade och smällde och började ryka kraftigt. Vi undrade alla hur det hela skulle sluta. Eftersom han låg nära flygfältet trodde vi att han skulle nödlanda där. Hur det nu var så missade han fältet och landade vid en trädgårdsanläggning ett stycke bort.

Vi hade en sjukvårdsfurir som hette Trädgård. Han begav sig i väg med en räddningsambulans till haveriplatsen i högsta fart. Flygplanet hade buklandat och det såg rätt illa ut. Räddningspersonalen stannade en bit därifrån, tog ut en bår och sprang mot flygplanet för att rädda föraren. Risken för brand var stor. När dom var nästan framme kom föraren emot dem och skrek "Hälsa!". Alla blev naturligtvis överraskade över detta yttrande i en sådan situation. Dom intog emellertid enskild ställning och gjorde honnör.

Att hälsa var viktigare än att rädda liv.

Inte nog med detta. Zacke haltade och därför ville Trädgård att ~~han~~ han skulle lägga sig på båren för transport till Östra sjukhuset. Zacke tänkte varken lägga sig på båren eller åka till något sjukhus. Furiren påpekade då att Flottiljchefen själv skrivit i flottiljinstruktionen att föraren vid haveri skulle transporteras till sjukhus för kontroll och ev behandling. Zacke gav då med sig och transporten gick alltså till Östra sjukhuset. Att ligga på bår eller åka ambulans var det ej tal om. Zacke åkte istället i en personbil som också kommit till haveriplatsen. Furir Trädgård åkte snabbt i förväg till sjukhuset och meddelade jourhavande läkaren att Flottiljchefen var på väg dit efter ett haveri och att han säkert kommer att ta befälet och själv vilja bestämma om åtgärder.

" Nä, sa' läkaren, här är det jag som är chef".

Efteråt sa' furir Trädgård att det tog bara två min för Zacke att taga befälet över doktorn och hans personal.

Sådan var Zacke. Han hade en oerhörd respekt överallt.

När Zacke skulle flyga

(Berättat av furir 89 "Lill-Kalle" Carlsson)

Det var alltid en viss nervositet och spänning nr Flotttiljchefen skulle göra sina flygpass. Alla var lite skraja.

Han flög både J8 och J20 och hade fö r det mesta väldigt bråttom.

Säkert hade han mycket annat att tänka på och att göra. Därför

blev det ibland lite si och så med klädsel och flygutrustning.

Flygglasögonen hängde snett, strupmikrofonen var ej riktigt påsatt, kartan hade han glömt o.s.v.

När han kom fram till flygplanet gällde det för oss mekanikerna att ha allt i bästa ordning. Motorn skulle vara igång och gå på tomgång.

Det första han gjorde ~~xxxx~~ då han satt sig i sitsen var att dra på gas.

Man skulle ju hjälpa till med fastspänningsremmarna och fick hålla sig fast ordentligt i sargen. Vinddraget var kraftigt och på vintern dessutom

kallt. Innan allt var klart och flygplanet avlämnat, som skulle ske i "Giv Akt" och med korrekt honnör, brukade han drá på ytterligare gas. Risken var då stor stor att man av luftströmmen kastades ner från vingen och hamnade i stabilisatorn.

Så körde han ut för att starta men fick ofta ingen radiokontakt med trafikledaren. Han vinkade då på mekanikerna som med högsta fart sprang ut till flygplanet och segade sig upp för vingens tranpmatta. " Ingen förbindelse " röt Zacke. Man visste direkt vad felet var. Han hade glömt att koppla in mikrofonsladden. När detta var klart gällde det att snabbt ~~xxxx~~ tá sej ner från flygplanet för man visste att ett rejält gaspådrag snart skulle komma.

Det kändes alltid skönt när passet var slut och allt hade gått bra.

Ref: Sven Gunnar Nilsson

Zacke var hård men hade ett hjärta av guld

(Berättad av förvaltare Birger Carleheden)

Denna händelse, som inträffade då Zacke var divisionschef på F4, är betecknande för honom och visar hur mänsklig han var under den hårda ytan.

En wpl hade under vaktjänstgöring sovit på post. Detta upptäcktes av vaktchefen som inlämnade rapport i vanlig ordning. Soldaten blev kallad till förhör. Dessförinnan hade Zacke enl divadj läst strafflagen och verkade mycket bekymrad. Då soldaten kom in tittade Zacke skarp på honom och så "Du har sovit på post" Svar: "Ja kapten". Zacke satt länge tyst och såg i strafflagen varpå han så "Du skall dö" lagen säger att "Du skall dö". "Du ska skjutas i gryningen". "Du kan gå" Den wpl gick ut varpå Zacke kallade in sin divadj. "Jo fanjunkaren, så Zacke mycket nedstämd och med tårar i ögonen, här står att soldaten skall skjutas, de é ju för dj-t". "Ja, så fanjunkaren, men riktigt så illa är det väl ändå inte. Den här strafflagen har två avdelningar. Den som kapten tittat i gäller för krig. Under fred är det betydligt lindrigare straff". "Jasså säger fanjunkaren de. De var ju väl" så Zacke och såg lättad ut.

Det hela stannade så vid några dagars arrest.

Ref: Sven Gunnar Nilsson